

Jocs de guerra amb l'Iran

Tinc a les mans el capítol de conclusions de l'informe anual de 2003-2004 redactat pel Comitè d'Intel·ligència i Seguretat britànic, adreçat al gabinet de ministres. En l'apartat de recomanacions, podem llegir: "El Comitè no està satisfet amb la resposta del Govern al seu report 'Armes de destrucció massiva iraquianes: avaluacions dels serveis secrets'. El Govern només va emfasitzar quatre punts clau, mentre que refusà o en féu cas omís de moltes altres proposicions i acotacions, la qual cosa considerem extremadament insatisfactòria."

I tanmateix, les dades que els serveis d'intel·ligència de Defensa van facilitar al primer ministre Tony Blair són a la base del discurs amb què el 28 de gener del 2003 el president George W. Bush demanava el suport del Congrés dels Estats Units per declarar la guerra a l'Iraq: "El Govern del Regne Unit –va exposar Bush durant el Debat de l'Estat de la Unió– ha estat informat que Saddam Hussein ha provat d'obtenir recentment considerables quantitats d'urani a l'Àfrica."

La lectura parcial d'una notícia que avui sabem falsa i aquesta vintena de paraules de George W. Bush van obrir el conflicte bèl·lic que ha desestabilitzat el món. Malgrat la inconsistència de l'amenaça d'unes armes que no existien, Bagdad fou bombardejada. No obstant això, "l'Iran no és l'Iraq", ha explicat des de Blackburn Condoleezza Rice, secretària d'estat nord-americana, quan visitava la Gran Bretanya ara fa una setmana i escaig. En efecte, si Washington i Londres pretenen anar a la guerra també contra l'Iran, aquesta vegada ho tenen fins i tot més fàcil: tothom tenim la certesa que l'Iran disposa de tecnologia nuclear i hi inverteix. És el mateix Iran que s'esforça a demostrar-ho.

Provisions de guerra. Dilluns, dia 3 d'abril, d'acord amb l'agència iranianana Fars, les forces navals del país van fer un assaig de llançament de míssils Houth ("balena" en llengua persa), la velocitat dels quals és de 100 metres per

A poc més de quinze dies perquè expire l'ultimàtum imposat pel Consell de Seguretat de les Nacions Unides, fonts militars filtren en la premsa de Londres detalls precisos de l'"inevitable" atac aeri a les instal·lacions nuclears de l'Iran.

segon, quatre vegades superior a la mitjana, fet que els permet de passar inadvertits pels radars. L'almirall Ali Fadavi, vicecomandant de la marina de l'Iran, en confirmava l'èxit. Aquesta era la reacció de les autoritats de la república islamista –instaurada el 1979– a la inspecció de divendres dels tècnics nuclears de les Nacions Unides (ONU) que el passat 29 de març exigiren la finalització immediata del programa iranià d'enriquiment d'urani, element indispensable per construir armes nuclears. Manuchehr Mottaki, ministre d'Exterior de l'Iran, contestava adoptant la posició oficial: "És inacceptable que les Nacions Unides no consideren el dret legal de la nació iraniana a desplegar el propi poder nuclear."

El Congrés dels Estats Units ha aprofitat la pressió exercida pel Comitè de Seguretat de l'ONU i ha engegat un paquet de sancions per aïllar l'Iran i impedir els seus tractes financers amb l'exterior. Així, el banc suís UBS –considerat el major gestor mundial de riquesa amb 2,05 bilions de dòlars en carteres d'inversions– ha estat acusat de permetre transferències a l'Iran per valor de 440 milions de dòlars, que es destinaven a la investigació nuclear.

Tant Condoleezza Rice com el ministre d'Afers Estrangers britànic Jack Straw han reiterat, però, que les portes a la via diplomàtica continuen obertes. En aquest sentit, el periodista Hassan Hanizadeh del *Tehran Times*, afirma tenir constància que "Zalmay Khalizad [ambaixador nord-americà a l'Iraq] ha enviat una carta, escrita en persa, a les autoritats iranianes per parlar sobre la situació al país veí. Evidentment, aquest assumpte és una excusa per iniciar contactes entre totes dues parts. És clar que aquestes converses bilaterals podrien dur-se a terme sense massa complicacions –opina Hanizadeh– si no fos que alguns consellers hi veuen una trampa; si fora es percep que el Govern de l'Iran col·labora amb els Estats Units, això podria convertir l'Iran en un objectiu per cometre-hi atemptats terroristes". Mentrestant, cap dels dos poders de la república islamista no fan cap moviment per evitar la tensió internacional, ans al contrari: ni el líder religiós Ali Khamenei ni el president Mahmud Ahmadinejad no han manifestat la més mínima voluntat d'aturar la progressió en el programa d'enriquiment d'urani. Pitjor encara, l'ultraconservador Ahmadinejad, exalcalde de la capital, Teheran, ha protago-

Les instal·lacions nuclears iranianes corren el perill de ser bombardejades per les forces britàniques.

nitzat agres controvèrsies per qualificar l'holocaust jueu de "mite" i per "somiar" d'"esborrar Israel del mapa".

Previsions de guerra. "Els caps de Defensa i el Govern britànic creuen que un atac, sota direcció nord-americana, dissenyat per destruir les instal·lacions [on pensen que l'Iran podria estar desenvolupant una bomba nuclear] és inevitable." Sean Rayment, redactor de temes militars del diari de gran format més venut a Londres, *The Daily Telegraph*, publicava dimarts, 4 d'abril, els detalls d'una reunió a Whitehall, la seu del gabinet, per discutir la participació del Regne Unit en la previsible campanya militar aèria sobre l'Iran. Rayment citava fonts militars, no necessàriament britàniques, i apuntava entre els assistents al conclave noms concrets com el del general Michael Walker, cap de personal de Defensa, el comandant

general Bill Roll i el cap dels serveis secrets de Defensa, tinent Andrew Ridgway. Hi afegia "membres del ministeri d'Exteriors i Downing Street". *The Daily Telegraph* assenyalava que hi ha constància que l'Iran té en l'actualitat la capacitat de crear "armes nuclears en un període de tres anys", i que "l'administració Bush està preparada per llançar un atac en solitari o amb la col·laboració d'Israel si el suport europeu fos escàs o nul".

A pesar que estranyament el Ministeri de Defensa britànic ha negat que en aquest article hi haja "una sola veritat ni remotament", el periòdic no ha rectificat. El reportatge, d'altra banda, era minuciós i aportava armes, bases i països involucrats en la pròxima nova guerra al Pròxim Orient: "vaixells de guerra i submarins americans establerts al Golf dispararan míssils creuer Tomahawk contra els sistemes de defensa aèria de les instal·lacions nuclears de l'Iran. Des de la base DG a l'oceà Índic, Whiteman a Missouri i Fairford en Gloucestershire volaran bombarders B2 amb bombes

www.uab.es

ESTEM 'PREPARATS!

TUPOSES LA IL·LUSIÓ. L'AUTÒNOMA, LA MILLOR PREPARACIÓ:
UNA DOCÈNCIA DE QUALITAT, UN CAMPUS ÚNIC, UNA INVESTIGACIÓ RECONEGUDA,
NOVES TECNOLOGIES, FACILITAT PER A L'INTERCANVI INTERNACIONAL,
EXPERIÈNCIES PERSONALS ENRIQUIDORES...
COMENÇA LA CARRERA!

UAB

Universitat Autònoma
de Barcelona

El president iranià ha advertit que el programa nuclear continuarà endavant

El president iranià Mahmud Ahmadinejad no sembla gaire interessat a evitar la tensió.

BLU-28 guiades per satèl·lit. [...] Els comandaments militars d'Israel", sumats a l'acció o almenys al seu plan previ, "són partidaris d'una operació molt limitada."

La filtració, involuntària o tendenciosa, resulta bastant exacta si més no en termes de quin seria el risc per al Govern islamista de l'Iran en cas que decidiren fer-se els sords als precs de l'ONU.

Energia. Per bé que el president Ahmadinejad ha expressat amb claredat la determinació de l'Iran a sostenir i aprofundir la seua potència nuclear, analistes interns recorden la possibilitat que l'enfrontament etern entre el poder civil i el religiós, representat per l'aiatol·là Khamenei, ature l'acceleració del país cap al conflicte. Al capdavant, és Khamenei qui nomena els caps de l'exèrcit. De moment, això sí, tots dos treballen plegats per oferir la imatge d'un Iran ferm. Amb una nació on més del 50% de la població -d'un total de 71 milions de persones- té edats a l'entorn dels 25 anys i els nivells d'atur són alts, Kha-

menei i Ahmadinejad ho tenen fàcil. El futur probable de l'Iran no pinta bé, doncs.

La segona major reserva global de gas natural ha adquirit un protagonisme estratègic després que l'enfrontament entre la primera, Rússia, i algunes exrepúbliques soviètiques haja afectat l'assortiment d'energia. En el mercat actual, l'Iran podria guanyar 11 bilions de dòlars en contractes amb Europa -on el 23% del consum energètic és de gas natural-, l'Índia i la Xina abans del 2030. La Xina ha firmat ja per valor de 100.000 milions de dòlars de rebre gas natural i petroli iranians durant els propers 25 anys, i el Japó s'ha compromès amb 2.000 milions a invertir en la indústria d'explotació petrolera iraniana del camp d'Azadegan.

No podem dir si esclatarà la guerra en aquesta jove font de riquesa, ni quan, però ara sí que sabem que si això succeeix, l'Iran serem tots.

*Victorià Jiménez
Londres*

13 d'abril

El mercat romà s'inaugura el Dijous Sant, 13 d'abril, i està obert els dies 14 i 15. Hi trobarem un grup d'animació musical, xancuts, mags, exposicions d'estrils de l'època, malabars nocturns de foc, etc.